

PO 41

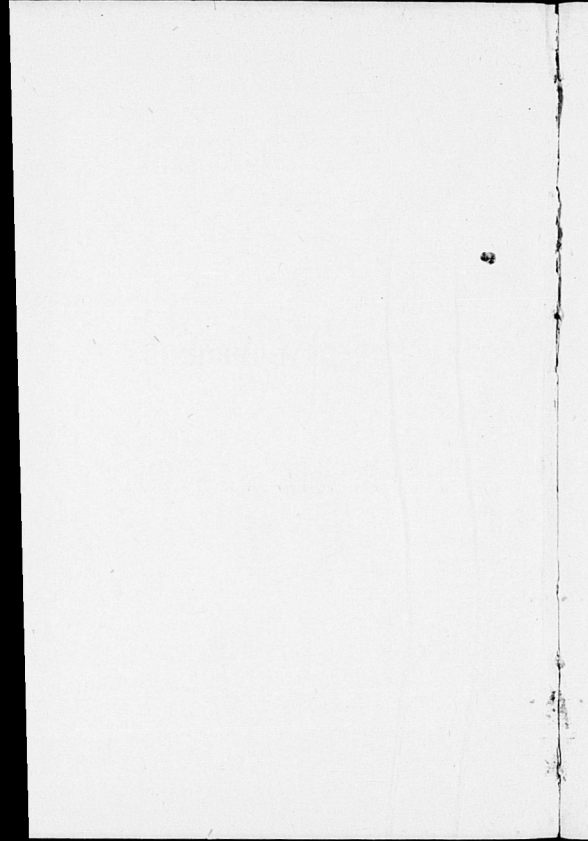

GELIJKVORMIGHEID

MET

DEN WIL VAN GOD.

PO 41

GELIJKVORMIGHEID

MET

DEN WIL VAN GOD,

DOOR DEN

HEILIGEN ALPHONSUS,

KERKLEERAAR.

VERTAALD DOOR DEN

Eerw. P. H. THEELEN, C. SS. R.

6de UITGAVE.

LUIK
H. DESSAIN, DRUKKER

's BOSCH
W. VAN GULICK, BOEKH.

1885

GOEDKEURING.

Door onzen Z. E. P. Generaal, **NICOLAUS MAURON**,
daartoe gemachtigd, laten wij toe dat het werkje
Gelijkvormigheid met den wil van God gedrukt
worde.

Brussel, den 25 April 1877.

A. BAUDRY, c. ss. r.
Sup. Prov. Belg.

Imprimatur.

Leodii, 16 Aprilis 1877.

† **VICTOR JOS. EPISC. GERREN.**

VAN DE GELIJKVORMIGHEID
MET DEN WIL VAN GOD. *

1.

UITMUNTENDHEID DEZER DEUGD.

Onze gansche volmaaktheid bestaat in God te beminnen die oneindig beminnenswaardig is. : « Hebt de liefde die de band der volmaaktheid is. » ¹ Maar de gansche volmaaktheid der liefde tot God bestaat in de vereeniging van onzen wil met den wil van God ; want het is volgens den heiligen

* Gulden boekje, dat eerder door den hemel schijnt ingegeven, dan door menschenverstand gemaakt. De heilige Alphonsus herlas het dikmaals ; bij beoefende gedurig de wijze grondregels die het behelst, en trachtte ze altoos aan anderen in te prenten ; daarom was hij gewoon te herhalen : « De Heiligen zijn heilig geworden, omdat zij zich altijd vereenigd hebben gehouden met den wil van God. » Toen zijn gezicht te zwak was geworden, zorgde hij zich dit werkje te laten voorlezen.
De vertaler.

(1) Charitatem habete, quod est vinculum perfectionis.
Col. 3. 14.

Dionysius ¹ het voornaamste uitwerksel der liefde, de harten dergenen die malkander beminnen, zoo te vereenigen dat zij een en hetzelfde willen. En bijgevolg, hoe meer iemand zich zal vereenigen met den wil van God, hoe grooter ook zijne liefde zal wezen. Het is waar, de verstervingen, de meditatiën, de communiën, de liefdewerken jegens den naaste, zijn den Heere aangenaam; doch wanneer? als zij volgens den wil van God geschieden; anders, wel verre van er zijn behagen in te nemen, verfoeit en straft Hij ze. Indien er twee knechten waren, van welke een den ganschen dag werkte zonder te rusten, doch die alles naar zijn zin verrichtte, terwijl de andere, zonder zoo veel moeite te doen, in alles zou gehoorzamen, zeker zou de meester dezen tweeden beminnen, en niet den eersten. Hoe zouden onze werken tot de eer van God kunnen strekken, wanneer zij niet geschieden volgens zijn welbehagen? De Heer, zeide de Propheet tot Saül, vraagt geene offeranden; hetgeen Hij wil, is de gehoorzaamheid aan zijne bevelen. ² Hij die zijn eigen wil zoekt in te volgen, en niet den wil van God,

(1) De Div. Nom. T. 4.

(2) Numquid vult Dominus holocausta et victimas, et non potius ut obediat voci Domini?... Quasi scelus idololatriæ est tolle acquiescere. I Reg. 5. 22.

begaat eene soort van afgoderij; want alsdan, in plaats van den wil Gods te aanbid- den, aanbidt hij, in zekeren zin, zijn eigen wil.

Alzoo, de grootste eer, die wij aan God kunnen bewijzen, is, in alles zijnen heiligen wil te volbrengen. Onze goddelijke Verlos- ser, die op aarde is nedergedaald om er de eer zijns Vaders te herstellen, is ons dit voornamelijk door zijn voorbeeld komen lee- ren. Hoor, hoe volgens den Apostel Paulus ¹ Hij tot zijnen Hemelschen Vader spreekt: « Gij hebt de offeranden der menschen niet gewild; Gij wilt dat ik U het lichaam op- offere welk Gij mij hebt gegeven. Zie, Ik ben bereid om uwen wil te volbrengen.» — Me- nigmaal heeft de Zaligmaker zelf verklaard, dat Hij op aarde was gekomen, niet om zijnen wil, maar alleenlijk om dien zijns Vaders te volbrengen. ² En Hij wilde dat de wereld de liefde, welke Hij zijnen Vader toedroeg, zou kennen, door Hem te zien gehoorzamen aan deszelfs wil, welke eischte dat Hij zou geslachtofferd worden voor de zaligheid der menschen; juist dit

(1) *Hostiam et oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi... Tunc dixi: Ecce venio, ... ut faciam, Deus, voluntatem tuam* Heb. 10. 5.

(2) *Descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me.* Jo. 6. 38.

verklaarde Hij toen Hij zijne vijanden te gemoet ging, die gekomen waren om Hem gevangen te nemen en ter dood te brengen : « Opdat de wereld erkenne dat ik den Vader lief heb, en zóó doe, gelijk de Vader mij verboden heeft, — staat op, laat ons van hier gaan ! » ¹ Hij zegt ook dat Hij dien voor zijnen broeder zal erkennen, die den wil van God zal volbracht hebben. « Want alwie den wil doet van mijnen Vader,.... die is mijn broeder. » ²

De Heiligen hebben nooit een ander doel gehad dan den wil van God te volbrengen, wel wetende dat hierin de geheele volmaaktheid eener ziel bestaat. De gelukzalige Henricus Suso zeide : « God eischt niet dat wij overvloedige kennissen bezitten, maar dat wij ons in alles aan zijnen wil onderwerpen. En de heilige Theresia : « Zijnen wil gelijkvormig maken aan den wil van God, is al wat men moet zoeken in de oefening van 't gebed ; en men zij wel verzekerd, dat daarin de hoogste volmaaktheid bestaat. Hij die dit het volmaakste beoefent, zal van God de grootste gunsten ontvangen, en den mees-

(1) *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio : surgite, eamus hinc. Jo. 14. 31.*

(2) *Quicumque enim fecerit voluntatem Patris mei, ... ipse meus frater. Matth. 12. 50.*

ten voortgang doen in het inwendig leven.»¹ De gelukzalige Stephanie van Soncino werd op zekeren dag in den geest ten hemel verrukt, en daar zag zij vele personen, welke zij op aarde gekend had, onder het getal der Serafijnen geplaatst; men zeide haar te gelijker tijd dat die zielen tot eenen zoo verheven graad van glorie waren gekomen, omdat zij zich op aarde zoo volmaakt met den wil van God hadden vereenigd. De gelukzalige Henricus Suso zeide ook: «Ik wil liever de verachtelijkste aardworm zijn met Gods wil, dan een Serafijn door mijnen eigen wil.

Wij moeten van de Heiligen des hemels leeren hoe wij God moeten beminnen. De zuivere en volmaakte liefde die zij aan God bewijzen, bestaat geheel in de volmaakte vereeniging van hunnen wil met den wil van God. Indien de Serafijnen wisten dat de wil van God ware, dat zij zich gedurende de gansche eeuwigheid bezig hielden, met de zandkorrels op de oevers der zee te verzamelen, of met het onkruid der hoven uit te trekken, dan zouden zij dit met het grootste genoegen doen. Wat meer is: indien God hun zijn verlangen te kennen gaf, hen

(1) Chât. int. d. 2. chap. 1.

in de hel te zien branden, zij zouden zich oogenblikkelijk in dier vuurpoel nederstorten, om zijnen heiligen wil te volbrengen. Dit is ook hetgeen Jesus-Christus ons geleerd heeft in het gebed te vragen, namelijk de gratie om op aarde den wil van God te volbrengen, gelijk de Heiligen dit doen in den hemel: « Uw wil geschiede op aarde als in den hemel. »¹

De Heer noemt David eenen man naar Zijn hart, omdat hij in alles Zijnen wil deed.² En inderdaad die groote Koning was altoos bereid om den wil van God te volgen, gelijk hij dikwijls verklaart: « Mijn hart is bereid, o God! mijn hart is bereid; »³ en al wat hij van God vroeg, was, dat Hij hem leeren zou Zijnen wil volbrengen: « Leer mij Uwen wil doen. »⁴ Eene akte van volmaakte gelijkvormigheid met den wil van God is genoeg om eenen heilige te maken. Zie maar hoe Saulus, terwijl hij op weg is om de Kerk te vervolgen, door Jesus-Christus verlicht en bekeerd wordt. Wat

(1) *Fiat voluntas tua sicut in caelo et in terra.*

(2) *Inveni David, filium Jesse, virum secundum cor meum, qui faciet omnes voluntates meas. Act. 13. 22.*

(3) *Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum. Ps. 56 s. — 107. 2.*

(4) *Doce me facere voluntatem tuam. Ps. 142. 10.*

doet nu Saulus ? Wat zegt hij ? Eene enkele zaak : hij biedt zich aan om den wil van God te volbrengen : « Heer ! wat wilt Gij dat ik doe ? » ¹ En zie, de Heer verklaart op hetzelfde oogenblik dat hij een uitverkoren werktuig is en de Apostel der heidensche volkeren. ²

Wanneer men zijnen wil aan God geeft, dan geeft men Hem alles ; hij die zijne goederen door aalmoezen uitdeelt, zijn bloed door geeseling stort, zijne spijzen opoffert door het vasten, geeft een gedeelte van hetgeen hij bezit ; maar hij die zijnen wil aan God geeft, geeft Hem alles, zoodat hij kan zeggen : Heer ! ik ben arm, maar ik geef U alles wat ik bezit ; nadat ik U mijnen wil heb gegeven, heb ik niets meer om U aan te bieden. — En inderdaad, dit is alles wat God van ons vraagt : « Mijn zoon, zegt de Heer tot ieder van ons, geef mij uw hart, » ³ dat is, uwen wil. « Niets, zegt de heilige Augustinus, kunnen wij aangenamer aan God opdragen, dan wanneer wij Hem zeggen : Heer ! neem bezit van mij ; ⁴ wij geven

(1) Domine, quid me vis facere ? Act. 9. 6.

(2) Vas electionis est mihi iste, ut portet nomen meum coram gentibus.

(3) Præbe, filii mi, cor tuum mihi. Prov. 23. 26.

(4) Nihil gratius Deo possumus offerre, quam ut dicamus ei : Posside nos. In Ps. 131.

U geheel onzen wil ; geef ons te kennen wat Gij van ons verlangt, wij zijn bereid uwen wil te volbrengen.

Willen wij alzoo volkomen aan God behagen, laten wij dan ons best doen, niet alleenlijk om ons in alles aan zijnen heiligen wil te onderwerpen, maar ook nog om ons met Hem te vereenzelvigen, indien ik zoo mag spreken ; het woord onderwerpen beteekent dat wij onzen wil naar dien van God schikken, maar vereenzelvigen beteekent daarenboven, dat wij van twee willen maar éénen maken, zoodat wij niets anders willen dan hetgeen God wil, of dat de goddelijke wil alleen de onze zij en blijve. Dit is het toppunt der volmaaktheid ; ziedaar wat wij aanhoudend moeten bedoelen in onze werken, verlangens, overwegingen en gebeden ; om dit te bekomen, moeten wij de hulp inroepen van onze heilige Patronen, van onze Bewaarengelen, en vooral van de Moeder Gods Maria, die hierom de volmaakste was van alle Heiligen, omdat zij altoos op eene meer voimaakte wijze met den wil van God was vereenigd.

II.

GELIJKVORMIGHEID IN ALLES.

Deze deugd vereischt dat onze wil met dien van God vereenigd zij in alles wat ons overkomt, in tegenspoed even als in voorspoed. In voorspoed weten zelfs de zondaars zich naar Gods wil te schikken; maar de Heiligen doen dit insgelijks in tegenspoed en in zaken die hun strijdig zijn en hunne eigenliefde kwetsen. En hierin blijkt de volmaaktheid onzer liefde tot God. Pater Avila zeide: « Eén God zij geloofd! in tegenspoed is van grootere waarde, dan duizend dankzeggingen in voorspoed. »

Daarenboven, moeten wij ons naar Gods wil schikken niet alleen in de kwalen die ons rechtstreeks van God worden toegezonden, zoo als ziekten, troosteloosheden, tegenspoed, dood der ouders, en andere dergelijken; maar ook nog in de wederwaardigheden die ons overkomen van den kant der menschen, zoo als verachting, eerrooving, onrechtvaardigheden, en alle soorten van vervolgingen. Wij moeten hierbij op-

merken, dat, wanneer wij door iemand beledigd worden in onzen goeden naam, in onze eer of goederen, alhoewel God de zonde niet wil van die ons beledigt, Hij nogtans onze vernedering, onze verarming, onze versterving wil. Het is zeker, en zelfs een punt des geloofs dat er niets in de wereld geschiedt buiten den wil van God.¹ Van God komt ons alle goed en alle kwaad, dat wil zeggen, rampen die wij ten onrechte kwaad noemen, maar die wezenlijk een geluk zijn, wanneer wij dezelve uit Gods hand aannemen. Dit verzekert ons de propheet Amos: «Er is geen kwaad in de stad hetwelk de Heer niet heeft veroorzaakt.»² En de Wijze Man had reeds vroeger gezegd: «Goed en kwaad, leven en dood, armoede en rijkdommen, alles komt van God.»³

Wel is waar, gelijk ik reeds heb gezegd, wanneer u iemand ten onrechte beledigt, wil God de zonde niet die hij bedrijft, en werkt geenszins mede met zijnen kwaden wil; maar Hij draagt bij tot de stoffelijke handeling van hem die u slaat, be-

(1) Ego Dominus, et non est alter, formans lumen et tenebras, faciens pacem et creans malum. Is. 45. 6.

(2) Si erit malum in civitate quod Dominus non fecerit? Am. 3. 6.

(3) Bona et mala, vita et mors, paupertas et honestas Deo sunt. Eccli. 11. 14.

steelt of beleedigt, zoodat Hij zeker het onrecht wil dat gij lijdt, en Hij u overzendt. Zoo zeide de Heer tot David, dat het zijn wil was, dat hij beleedigd wierde door Absalon, in zoo verre dat hij zijne vrouwen voor zijne oogen zou wegnemen, en wel tot straf zijner zonden. ¹ Hij voorzeide insgelijks aan de Israëlieten, dat Hij tot straf hunner misdaden, de Assyriërs zou zenden om hen te plunderen en te vernietigen. ² De heilige Augustinus verklaart dit aldus: God bediende zich van de kwaadwilligheid als van eenen geesel om de Israëlieten te kastijden. ³ — Jesus-Christus zelf zeide tot den heiligen Petrus dat zijn lijden en zijne dood Hem niet zoo zeer van de menschen kwamen, als wel van zijnen hemelschen Vader: « Den kelk, dien de Vader mij gegeven heeft, zou ik dien niet drinken? » ⁴

Toen een bode, dien men veronderstelt de duivel zelf geweest te zijn, Job kwam aankondigen dat de Sabeërs hem al zijne goe-

(1) *Ecce ego suscitabo super te malum de domo tua, et tol- lam uxores tuas in oculis tuis, et dabo proximo tuo.* II. Reg. 12. 11.

(2) *Assur, virga furoris mei...: mandabo illi ut auferat spolia et diripiat prædam.* Is. 10. 5.

(3) *Impietas eorum tanquam securis Dei facta est.* In Ps. 73.

(4) *Calicem quem dedit mihi Pater, non bibam illum?* Jo. 18. 11.

deren ontnomen en al zijne kinderen gedood hadden, wat antwoordde toen de heilige man: « De Heer heeft ze gegeven, de Heer heeft ze weggenomen. » ¹ Hij zegt niet: De Heer heeft mij kinderen en goederen gegeven, en de Sabeërs hebben ze mij weggenomen; — maar: De Heer heeft ze mij gegeven, en de Heer heeft ze mij ontnomen. — Hij bekende alzoo dat God dit ongeluk wilde, daarom voegde hij er bij: Gelijk het den Heer behaagd heeft, zoo is het geschied: de naam des Heeren zij gebenedijd. ²

Men moet derhalve de ongelukken die ons overkomen, niet beschouwen als toevallig gebeurd, of aan de moedwilligheid der menschen toeschrijven; maar wij moeten overtuigd zijn, zeg de heilige Augustinus, dat al wat tegen onzen wil geschiedt, niet geschiedt dan volgens den wil van God. ³ De gelukkige Martelaars Epictetus en Astion werden op bevel van den dwingeland op de pijnbank geplaatst, met ijzeren haken verscheurd, met brandende fakkels verbrand, terwijl zij niets lieten hooren dan deze woorden:

(1) Dominus dedit, Dominus abstulit. Job. 1. 21.

(2) Sicut Domino placuit, ita factum est; sit nomen Domini benedictum!

(3) Quidquid hic accidit contra nostram voluntatem, novetis non accidere nisi de voluntate Dei. In Ps. 148.

« Heer ! dat uw wil in ons geschiede ! » en toen zij op de strafplaats waren aangekomen, riepen zij uit met luider stem : « Eeuwige God ! wees gebenedijd, omdat uw wil geheel in ons is vervuld ! » ¹

Cesarius verhaalt dat een kloosterling, die zich niterlijk van de anderen niet onderscheidde, nogtans tot zulke heiligheid was gekomen, dat alleen het aanraken zijner kleederen de zieken genas. Zijn overste, daarover verwonderd, vroeg hem op zekeren dag, hoe hij zulke mirakelen deed, aangezien zijn leven niet voorbeeldiger was dan dat der anderen. Hij antwoordde dat hij zelf daarover verwonderd was, en dat hij niet wist hoe dit gebeurde. — Maar welke werken van godsvrucht oefent gij ? hernam de overste — De ootmoedige kloosterling gaf ten antwoord, dat hij weinig of niets deed, behalve dat hij altijd groote zorg had gedragen om in alles dat te willen wat God wilde, en dat hij de gratie had bekomen om zijnen wil geheel aan den wil van God over te laten. Voorspoed, voegde hij er bij, maakt mij niet hoovaardig, en tegenspoed maakt mij niet neerslachtig, dewijl ik alles aanneem als komende uit de handen van God ;

(1) Rosweid. Vit. Pat. 1. 1. c. 12.

en in al mijne gebeden bedoelik anders niets, dan dat zijn heilige wil volmaakt in mij vervuld worde. — En die schade dan, zeide de overste, welke een kwaadwillige persoon ons eergisteren heeft toegebracht met onze hoeve in brand te steken, waarin zich onze granen en beesten bevonden en waardoor hij ons bestaan vernietigde, zijt gij daar niet gevoelig aan geweest? — Neen, mijn vader, ik heb er zelfs God over bedankt, gelijk ik in zulke gevallen gewoon ben te doen, omdat ik overtuigd ben dat de Heer niets doet of toelaat, wat niet strekt tot zijne glorie en tot ons grooter geluk, en zoo ben ik altoos tevreden, wat ons ook overkome. — Na dit antwoord, welk eene zoo volmaakte gelijkvormigheid met den goddelijken wil te keunen geeft, was de overste niet meer verwonderd over de groote mirakelen van dien goeden kloosterling. ¹

(1) Caes. Dial. I. 10. c. 6.

III.

GELUK DER VOLMAAKTE GELIJKVORMIGHEID.

Al wie deze deugd beoefent, wordt niet alleen een heilige, maar geniet daarenboven op deze aarde eenen gedurigen vrede. Men vroeg op zekeren dag aan Alphonsus den Grooten, koning van Aragon, een zeer verstandigen vorst, welken mensch hij den gelukkigsten op deze wereld achtte. Hij antwoordde: « Dengene, die zich aan Gods wil overgæeft, en alles, zoo tegensgoed als voorspoed, uit zijné handen aanneemt. »

« Hun, die God lief hebben, werkt alles ten goede mede. » ¹ Zij die God beminnen, leven altijd teyreden, omdat zij al hun genoegen vinden in 't volbrengen van Gods wil, zelfs in zaken die hun tegengaan. Zij vinden hunne vreugde zelfs in hunne ongelukken, omdat zij weten, dat zij, met deze aan te nemen, aan God behagen; niets is dus in staat hun geluk te storen. ² En inderdaad, welke grootere voldoening kan

(1) Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Rom. 8. 28.

(2) Non contristabit justum, quidquid ei acciderit. Prov. 12. 21.

iemand genieten, dan al zijne verlangens vervuld te zien? Nu, hij die niets wil dan hetgeen God wil, heeft al wat hij verlangt, dewijl er, uitgenomen de zonde, nooit ter wereld iets kan geschieden, dan door den wil van God. Men leest in de levens der Vaders van de woestijn, dat de akkers van zekeren landman meer opleverden dan die zijner geburen. Gevraagd wat hiervan de oorzaak was, gaf hij tot antwoord, dat men zich hierover niet moest verwonderen, aangezien hij altijd dusdanig weder bekwaam als hij verlangde. — En hoe dat? zeide men. Wel, hernam hij, omdat ik nooit ander weder verlang dan hetgeen God overzendt; en daar ik niets wil dan hetgeen God wil, daarom geeft Hij mij altijd de vruchten gelijk ik ze verlang.

Salvianus zegt dat de zielen die zich geheel aan God hebben overgegeven, wanneer zij vernederd worden, die vernedering willen; wanneer zij arm zijn, de armoede beminnen: met een woord, zij zijn tevreden met al wat er gebeurt, en dit maakt hun leven gelukkig. ¹ Het zij koud of warm, het regene of het waate, hij die met Gods wil

(1) Humiles sunt, hoc volunt; pauperes sunt, pauperie delectantur; itaque laeti dicendi sunt. De Gub. Dei. l. 1.

gens vereenigd is, zegt altoos: Ik wil dat het dan koud, dat het warm zij, dat het regene, dat ngt, het waaië, omdat God het zoo wil. — Dat ter de armoede, de vervolging, de ziekte of dood door hem overvallen, dan nog zegt hij: 't Is der wel! ik wil arm zijn, vervolgd worden, ziek van zijn; ik wil zelfs sterven, omdat het God die zoo wil.

de Ziedaar de heilige vrijheid, welke de nen kinderen Gods genieten en die meer waarde heeft dan alle vorstendommen en konink- an- rijken dezer wereld. Ziedaar den beminne- van- lijken vrede, dien de zielen genieten en die en. alle zinvermaak overtreft. ¹ Deze godde- der- lijke vrede is verkieslijk boven alle feesten, dt; alle maaltijden, alle eer, alle wereldsche wil, genoegens; deze streelen wel de zinnen op ten het oogenblik dat men ze geniet, maar ge- ijdel en vluchtig als zij zijn, verre van eene eer- ware voldoening te verschaffen, kwellen zij vil- slechts den geest die de zetel is der ware tevreden- ede- heid. Daarom riep Salomon met droef- len- heid uit, nadat hij alle genoegens der un- wereld ten volle had genoten, dat hij in het- dezelve niets had gevonden dan ijdelheid en wil- kwelling des geestes. ²

erie

(2) Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum Phil. 4, 7.

(1) Et hoc vanitas et afflictio spiritus. Eccli. 4. 16.

Hoor wat de Heilige Geest zegt: ¹ De dwaze, dat wil zeggen de zondaar, is veranderlijk, ongestadig gelijk de maan, die heden wast en morgen afneemt; vandaag zult gij hem zien lachen, morgen weenen; vandaag geheel zachtmoedig, morgen woedend als een tijger; en waarom? omdat zijne gemoedsgestellenis afhangt van den voor- of tegenspoed dien hij ontmoet; hij verandert even als de zaken die hem overkomen. De rechtvaardige, integendeel, is als de zon, altoos zich zelve gelijk, wat hem ook moge overkomen, omdat hij zijne tevredenheid vindt in zich te schikken naar den goddelijken wil; daarom geniet hij eenen ongestoorden vrede. De herders van Bethlehem hoorden de Engelen zingen: « Vrede op aarde aan de menschen van goeden wil! » ² Wie zijn die menschen van goeden wil, tenzij die altoos vereenigd blijven met den goddelijken wil, welke allerbest en allervolmaaktst is? God wil niets dan hetgeen het beste en het volmaakste is. ⁵

De Heiligen hebben op deze aarde eener

(1) Homo sanctus in sapientia, manet sicut sol; nam stultus sicut luna mutatur. Eccli. 27. 12.

(2) Et in terra pax hominibus bonæ voluntatis. Luc. 2. 14.

(3) Voluntas Dei bona, et beneplacens et perfecta. Rom. 12. 2.

De voorsmaak des hemels genoten, met zich gelijkvormig te maken aan den wil van God. Alzoo, zegt de heilige Dorotheüs, leefden de eerste Vaders der woestijn in eenen grooten vrede, omdat zij alles uit de hand van God aannamen. Wanneer de heilige Maria-Magdalena van Pazzi maar het woord *Gods wil* hoorde uitspreken, genoot zij zulken troost, dat zij door liefde verrukt, buiten zich zelve geraakte. Wel is waar, de deugd maakt ons niet ongevoelig; men zal wel eenige smart gevoelen in de moeilijkheden, maar dit zal alleen plaats hebben in het zinnelijk gedeelte; doch in het geestelijk gedeelte der ziel zal altoos stilte en vrede heerschen, zoo lang onze wil met Gods wil vereenigd blijft. Onze Zaligmaker beloofde aan zijne Apostelen eene volmaakte en gedurende vreugde: «Uwe vreugde, niemand zal ze u ontnemen.... Opdat uwe vreugde volmaakt zij.»¹ Hij die zich altoos met Gods wil vereenigt, geniet dat volmaakt en altijddurend geluk; volmaakt, omdat hij alles heeft wat hij verlangt, gelijk hiervoren gezegd is; altijddurend, omdat niemand hem van dat geluk kan berooven, dewijl niets kan beletten dat Gods wil geschiede.

(1) *Gaudium vestrum nemo tollet a vobis. Gaudium vestrum sit plenum. Jo. 16. 22-24.*

Pater Tauler verhaalt het volgende voorval, welk hem zelve overkomen is. Sedert lange jaren had hij God gebeden hem iemand te zenden die hem het geestelijk leven zou leeren. Op zekeren dag hoorde hij eene stem welke hem zeide: « Ga naar die kerk en gij zult vinden hetgeen gij vraagt.» Hij gaat en vindt aan de deur een bedelaar, ongeschoeid en bedekt met lompen. Hij groet hem en zegt: Goeden dag, vriend! — Pater, antwoordde de arme, ik herinner mij niet dat ik ooit eenen kwaden dag heb gehad. — Welnu, hernam de priester, dat God U dan een gelukkig leven schenke! — God zij gedankt, zeide de bedelaar, ik ben nooit ongelukkig geweest — en hij voegde er bij: ik heb u niet zonder rede gezegd dat ik nooit eenen kwaden dag heb gehad; want wanneer ik honger heb, dan loof ik God; sneeuwt het of regent het, dan prijs ik Hem; wanneer mij iemand veracht, verstoot, of overkomt mij eenig ander ongenoegen, dan eer ik God daarvoor. Ik heb ook gezegd dat ik nooit ongelukkig ben geweest, en ook dit is waar; want ik ben gewoon alles te willen wat God wil, alles, zonder eenige uitzondering; al wat mij ook overkome, zoet of bitter, ik neem alles met vreugde aan als komende uit zijne hand, en als voor mij

het beste ; en ziedaar wat mij gelukkig maakt. — Maar, zeide de Pater, indien God wilde dat gij verdoemd waart, wat zoudt gij dan zeggen? — Ach ! hernam de arme, wilde God dat, dan zou ik Hem met de ootmoedigheid en de liefde omhelzen en Hem zoodanig vasthouden, dat, in geval Hij mij in de hel wilde werpen, Hij genoodzaakt zou zijn met mij mede te gaan ; en het zou mij veel aangenamer zijn, in de hel met Hem te wezen, dan zonder Hem al de genoegens des hemels te smaken. — Waar hebt gij God gevonden? — (vroeg de Pater ; en de bedelaar antwoordde :) Ik heb Hem gevonden, waar ik de schepselen heb verlaten. — Wie zijt gij dan? — Ik ben koning. — En waar is uw rijk? — In mijne ziel, waar ik de orde doe heerschen : de driften gehoorzamen aan de rede, en de rede aan God. — Tauler vroeg hem eindelijk, hoe hij tot zulk eene volmaaktheid gekomen was. — Hij antwoordde : met den omgang der menschen daar te laten en te verkeeren met God in wien ik mijne rust en al mijn geluk vind. — Dusdanig waren de gevoelens van dien armen bedelaar : door de vereeniging van zijnen wil met den wil van God was hij voorzeker in zijne armoede rijker dan al de koningen der aarde, en in zijn lijden was hij

gelukkiger dan al de wereldlingen te midden
hunner genoegens. ¹

IV.

GOD WIL ALLEENLIJK ONS GELUK.

O hoe dwaas zijn zij die weigeren zich aan Gods wil te onderwerpen! Zij hebben daarom niet minder te lijden, want niemand kan beletten dat Gods besluiten volbracht worden: « Wie wederstaat, er aan zijnen wil? » Integendeel, niet alleen lijden zij zonder voordeel, maar zij vermeerderen zelfs de straffen, die hen wachten in het andere leven, en de onrust die hen kwelt in het tegenwoordige. ² Dat de zieke in zijn lijden klage, zoo veel hij wil; dat de arme in zijne ellende morre tegen de goddelijke Voorzienigheid; dat hij gram worde en vloeke, zoo veel hij wil; wat anders zal hij daarmede winnen, als zijn ongeluk te verdubbelen? Nietige sterveling! roept de heilige Augustinus uit, ³ wat zoekt gij toch

(1) S. Jure, Conn. et Am. l. 3. ch. 8.

(2) Voluntati enim ejus quis resistit? Rom. 9. 19.

(3) Quis restitit ei, et pacem habuit? Job. 9, 4.

(4) Quid quæris, homuncio, quærendo bona? ama unum bonum in quo sunt omnia bona. Man. c. 34.

buiten God? Tracht God te vinden, vereenig u met Hem, omkels zijnen heiligen wil, en gij zult altoos gelukkig zijn, in dit leven en in het toekomende.

En wat anders wil God, dan ons welzijn? Zouden wij eenen vriend kunnen vinden die ons meer bemint dan God? Al wat Hij wil, is dat niet één mensch verloren ga, maar dat allen zalig en heilig worden. ¹ God heeft zijne glorie gesteld in ons geluk, omdat Hij, gelijk de heilige Leo ² zegt, uit zijne natuur de goedheid zelve is; immers, daar de goedheid uit hare natuur geneigd is zich mede te deelen, zoo heeft God een vurig verlangen om de zielen aan zijne hemelsche goederen en aan zijn geluk deelachtig te maken. Indien Hij ons in dit leven kwellingen overzendt, dan moeten deze nog tot ons geluk dienen. ³ Zelfs de straffen, gelijk de godvreezende Judith zeide, worden ons van God niet toegezonden om ons ongelukkig te maken, maar om ons te verbeteren en te zaligen. ⁴ Om ons van de eeuwige straffen te bevrijden, heeft Hij ons met zijnen goeden

(1) Nolens aliquos perire, sed omnes ad pœnitentiam reverti. II Pet. 3. 9. — Hæc est enim voluntas Dei, sanctificatio vestra. I Thess. 4 3.

(2) Deus cujus natura bonitas.

(3) Omnia cooperantur in bonum. Rom. 8. 28.

(4) Ad emendationem, et non ad perditionem nostram, evnisse credamus. Judith. 8. 27.

wil als met een schild omringd. ¹ Niet alleen verlangt Hij onze zaligheid, maar zelfs is Hij er voor bezorgd en bekommerd. ² En wat zou God ons kunnen weigeren, zegt de heilige Paulus, Hij die voor ons zijnen eigen Zoon heeft ten beste gegeven? ³

Met welk betrouwen moeten wij ons dan niet aan de schikkingen der goddelijke Voorzienigheid overgeven, dewijl ze allen voor ons welzijn dienen! Zeggen wij dan altoos in alles wat ons overkomt: O Heer! ik zal in vrede rusten, want Gij hebt mijne hoop versterkt. ⁴ Laten wij ons geheel in zijne handen stellen, zeker zal Hij voor ons zorgen. ⁵ Laat ons alleen aan God denken, en niets zoeken dan zijnen heiligen wil te volbrengen; dan zal Hij onzer gedachtig zijn en ons geluk bevorderen. De Heer zeide eens aan de heilige Catharina van Senen: « Mijne dochter, denk aan mij, en ik zal aanhoudend aan u denken. » Laat ons dikwijls her-

(1) Domine, ut scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos. Ps. 5. 13.

(2) Dominus sollicitus est mei. Ps. 4. 9.

(3) Qui etiam proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Rom. 8. 32.

(4) In pace in idipsum dormiam et requiescam; quoniam tu, Domine, singulariter in spe contituisti me. Ps. 4. 9.

(5) Omnem sollicitudinem vestram projicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis. I Petr. 5. 7.

halen met de Bruid der Gezangen ¹: Mijn Welbeminde denkt aan hetgeen mij voordeelig is, en ik wil aan niets denken dan aan Hem te behagen, en mij aan zijnen goddelijken wil gelijkvormig te maken. De heilige abt Nilus zeide: « Wij moeten niet aan God vragen dat Hij doe wat wij willen, maar wel, dat wij mogen doen, wat Hij wil.» ² Wanneer ons dan eenige tegenspoed overkomt, laat ons denzelven uit Gods hand aannemen, niet alleen met geduld, maar zelfs met blijdschap, naar het voorbeeld der Apostelen, die zich gelukkig achtten, voor den naam van Jezus te lijden. ³ En kan eene ziel ooit gelukkiger zijn, dan wanneer zij iets te lijden heeft, wel wetende, dat zij, met het goedwillig aan te nemen, het grootste genoegen aan God geeft, wat zij Hem geven kan? — De meesters van het geestelijk leven zeggen, dat, alhoewel het verlangen om voor God te lijden den Heere welgevallig is, Hij nochtans die zielen verkiest, die niets vragen, noch vreugde, noch lijden, maar die, volkomen aan zijnen heiligen wil onderworpen, niets anders verlangen, dan denzelven te volbrengen.

(1) *Dilectus meus mihi, et ego illi.* Cant. 2. 16.

(2) *De Orat. c. 29.*

(3) *Ibant gaudentes a conspectu concilij, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati.* Act. 5. 4.

Indien gij alzoo, godvreezende ziel, waarlijk aan God behagen, en op deze aarde gelukkig leven wilt, vereenig u dan altoos en in alles met Gods heiligen wil. Weet dat gij nooit in zonde zijt gevallen, zelfs te midden van uw meest ongeregeld leven, dan wanneer gij zijt afgeweken van den wil van God. Omhels dus voortaan alleenlijk Gods welbehagen, en zeg altoos, bij al wat u overkomt: Ja, mijn God! dat het aldus geschiede, omdat het alzoo aan U behaagd heeft. ¹ — Wordt gij gekweld door eenige onaangename gebeurtenis, denk dat alles van God komt, en zeg terstond: God wil het zoo; — en stel u in vrede, en herhaal met David: ² Gij, o Heer! hebt het zoo geschikt, ik kan er niet over klagen, ik neem het aan uit uwe hand. — En daarheen moeten al uwe gedachten en al uwe gebeden strekken, dat wil zeggen, dat gij in uwe meditatiën, in uwe heilige Communiën, in het bezoeken van het allerheiligste Sacrament, altoos moet zorgen te verkrijgen en altoos moet vragen de gratie van Gods heiligen wil te volbrengen. Offer u gedurig aan

(1) Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te. *Math.* 11. 26.

(2) Obmutui, et non aperui os meum, quoniam tu fecisti. *Ps.* 38. 10.

God op, zeggende : O mijn God ! zie mij hier voor uwe voeten ; doe met mij en niet alles wat ik bezit, volgens uw welbehagen. — Dat was de gedurige oefening van de heilige Theresia : zij droeg zich dagelijks ten minste vijftigmaal aan God op, smeekende dat Hij over haar zou beschikken volgens zijn welbehagen.

O hoe gelukkig zult gij zijn, lieve lezer, indien gij altoos zoo doet ! gij zult zeker een heilige worden ; gij zult in vrede leven, en eene goede dood sterven. Wanneer iemand van deze wereld scheidt, dan berust al de hoop wegens zijne zaligheid, op de onderwerping aan Gods wil, die hij bij zijne dood getoond heeft. Indien gij, na gedurende uw leven alles als uit de hand van God te hebben aangenomen, ook nog alzoo de dood aanneemt, met overgeving in zijnen goddelijken wil, dan moogt gij van uwe zaligheid verzekerd zijn, en zult gij de dood der Heiligen sterven. Laten wij ons derhalve in alles aan Gods welbehagen overgeven ; want daar Hij oneindig wijs is, weet Hij wat het beste voor ons is ; en vermits Hij ons zoo zeer bemint, dat Hij zijn leven uit liefde tot ons heeft opgeofferd, zoo wil Hij ook datgene wat voor ons het voordeeligste is. « Laat ons overtuigd zijn, zegt de heilige Basilius, dat

God zonder vergelijking meer zorg draagt voor ons geluk, dan wij zelveu dit zouden kunnen doen of verlangen. » ¹

V.

GELEGENHEDEN IN DEWELKE MEN DE OVERGEVING
IN GODS WIL MOET BEOEFENEN.

1° Gewone voorvallen.

Wij moeten ons aan Gods wil overgeven in natuurlijke zaken, welke buiten ons plaats hebben, zoo als warmte, koude, regen, duurte van levensmiddelen, besmettelijke ziekten en andere dergelijke dingen. Wachten wij ons wel van te zeggen: Welk eene onverdraaglijke hitte! welk eene vreeselijke koude! welk een ongeluk! welk eene ramp! wat een droevig weder! — of andere dergelijke uitdrukkingen welke eenige tegenstrijdigheid met Gods wil te kennen geven. Wij moeten alles aannemen gelijk het voorvalt, want het is God die alles schikt. De heilige Franciscus van Borgia kwam op zekeren nacht aan een klooster van zijne orde, terwijl het sneeuwde. Hij klopte menigmaal

(1) Ep. ad Eustathium.

aan de deur ; maar dewijl de Paters sliepen, bleef de deur gesloten. Toen het dag geworden was, toonde men veel spijt, van hem zoo te hebben laten wachten, blootgesteld aan het ongunstige weder, doch de Heilige verzekerde dat hij eenen grooten troost had genoten, bij de gedachte dat het God was die hem die sneeuwvlokken toewierp.

Zoo ook moeten wij ons aan Gods wil overgeven in zaken welke wij in ons gevoelen, zoo als bij oogenblikken van dorst, honger, armoede, mistroostigheid of vernederingen. In alles wat ons overkomt, moeten wij tot God zeggen : Heer ! ik ben altoos tevreden, handel volgens uw welbehagen ; ik wil alleen hetgeen Gij wilt. — Pater Rodriguez ¹ leert ons ook hoe wij de listen van den duivel moeten verijdelen, wanneer hij onzen geest met zekere inbeeldingen bezig houdt, om ons in eenige zonde te doen vallen, of ten minste, om ons te verontrusten, bij voorbeeld : Wat zoudt gij zeggen, wat zoudt gij doen, ingeval die persoon dit tot u zeide, of zoo met u handelde ? — Antwoord dan terstond : Ik zou zeggen en doen wat God behaagt. — En zoo zullen wij alle zonde en alle ongerustheid vermijden.

(1) Christ. Veim. 1. 8. b. 7.

2° Natuurlijke gebreken.

Wanneer wij eenig natuurlijk gebrek hebben, naar ziel of lichaam, een slecht geheugen, een traag verstand, weinig geschiktheid tot iets, een verminkt lidmaat, eene zwakke gezondheid, dan moeten wij daarover niet klagen. Welke verdiensten hebben wij, en welke verplichting heeft God, om ons een fijner verstand te geven, of een lichaam dat beter gevormd is? Kon Hij ons niet tot redelooze dieren scheppen of ons in het niet laten? Wie beklagt zich over eene ontvangene gift? Laten wij dus God bedanken voor hetgeen Hij ons uit loutere goedheid heeft gegeven, en ons te vreden stellen met zoo te zijn als Hij ons heeft geschapen. Wie weet, indien wij meer talenten hadden, eene sterkere gezondheid, een bevalliger voorkomen, of wij niet zouden verloren gaan? Voor hoe velen niet zijn de wetenschappen en talenten eene gelegenheid geweest van hunnen eeuwigen ondergang, dewijl zij daardoor hoovaardig zijn geworden, en anderen hebben veracht! Voor hoe vele andere ongelukkigen heeft de schoonheid of de sterkte des lichaams niet tot gelegenheid gestrekt om zich aan duizende misdaden over te

geven ! Hoe vele anderen daarentegen, omdat zij arm of ziek of mismaakt waren, hebben een heilig leven geleid en zijn nu in den hemel, die, waren zij rijk, gezond of schoon geweest, zouden verloren zijn gegaan. Laten wij dan tevreden zijn met hetgeen God ons heeft gegeven. « Want er is maar ééne zaak noodzakelijk. » ¹ Het is niet noodig, dat men een schoon gezicht of eene sterke gezondheid, of veel verstand hebbe; ééne zaak alleen is noodig, onze ziel zalig maken.

3° Ziekten.

Het is voaal noodig dat wij ons aan Gods wil overgeven in de ziekten, en dat wij deze gewillig verdragen op de wijze en op den tijd, gelijk het God belieft ze ons over te zenden. Wij moeten gebruik maken van de gewone geneesmiddelen, omdat God het zoo wil; maar, wanneer deze niet baten, laten wij ons dan met Gods wil vereenigen; dit zal voor ons veel voordeeliger zijn dan de gezondheid. Zeggen wij dan: Heer! ik wil noch genezen, noch ziek blijven, ik wil alleen hetgeen Gij wilt. — Het is zeker vol-

(1) Porro unum est necessarium. Luc. 10. 42.

maakter, wanneer men in de ziekten niet klaagt over de pijnen die men lijdt; evenwel is het geene zonde, wanneer deze ons hevig drukken, dat wij daarvan aan onze vrienden kennis geven, en zelfs dat wij God bidden ons er van te verlossen. Ik spreek hier alleen van groote smarten; want men vindt er, bij wie het een groot gebrek is te klagen zoodra zij eenige pijn, of het minste ongemak gevoelen, en die dan zouden willen dat de gansche wereld medelijden met hen hadde en rondom hen kwame weenen. — Overigens heeft Jezus-Christus zelf, op het oogenblik dat Hij zijn bitter lijden ging beginnen de groote droefheid zijner ziel aan zijne leerlingen bekend gemaakt: «Mijne ziel is bedroefd tot de dood toe.» ¹ en Hij bad zijnen hemelschen Vader hem daarvan te verlossen: «Mijn Vader! indien het mogelijk is, dat deze lijdenskelk van mij wegga;» ² maar de goddelijke Zaligmaker leerde ons te gelijker tijd, door zijn eigen voorbeeld, wat ons na dergelijke gebeden te doen staat, namelijk ons terstond aan den wil van God over te geven, en er met Hem bij te voegen: «Evenwel, dat het

¹ (1) Tristis est anima mea usque ad mortem. Matth. 26. 38.

² (2) Pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste.

geschiede, niet gelijk ik wil, maar zoo als Gij wilt. »¹

Hoe zeer bedriegen zich dan niet zij, die zeggen dat zij de gezondheid verlangen, niet om vrij te zijn van lijden, maar om God beter te dienen, om de regels te onderhouden, nuttig te zijn aan de gemeente, naar de kerk te gaan, de heilige Communie te ontvangen, boetvaardigheid te plegen, te studeeren, te werken, zich toe te wijden aan de zaligheid der zielen, met biecht te hooren of te prediken! — Doch ik vraag het u, godvruchtige ziel, zeg mij eens: waarom verlangt gij deze dingen te doen? Is het niet om aan God te behagen? Maar wat zoekt gij dan, wanneer gij zeker zijt, dat het God behaagt niet dat gij bidt, de heilige Communie ontvangt, boete doet, studeert, preekt of andere werken verricht, maar dat gij met geduld verdraagt die ziekte en die pijnen, die Hij u toezendt? Vereenig dan uwe smarten met die van Jesus-Christus. — Maar hetgeen mij pijnlijk valt, zegt gij, is gedurende deze ziekte geendienst te kunnen bewijzen en zelfs tot last te dienen aan de gemeente of aan het huis. — Maar terwijl gij u aan den wil van God overgeeft, moet gij gelooven, dat uwe oversten of uwe ouders

(1) Verumtamen, non sicut ego volo, sed sicut tu.

ook zoo doen, wanneer zij zien dat gij door den wil van God, en niet door uwe schuld dien laſt aan het huis toebrenge. O neen, die verlangens en die klachten spruiten niet voort uit liefde tot God, maar uit de eigenliefde die een voorwendſel zoekt om zich van Gods wil te verwijderen. Willen wij aan God genoeg geven, zeggen wij dan, zoodra wij ziek worden, alleen deze woorden: « Heer ! uw wil geſchiede ! » ¹ en laten wij dit honderdmaal, duizendmaal, ja altoos uit den grond onzes harten herhalen ; door dit enkel woord zullen wij aan God meer vreugde veroorzaken, dan door alle mogelijke verſtervingen en oefeningen van godsvrucht. Er is geene betere manier om God te dienen, dan zijnen heiligen wil met vreugde te omhelzen. Pater Avila ſchreef eens aan eenen zieken priester : « Mijn vriend, wil niet onderzoeken, wat gij zoudt doen, indien gij gezond waart, maar houd u tevreden met ziek te zijn, zoo lang dit aan God zal behagen. Indien gij Gods wil zoekt, wat moet gij u dan bekommeren of gij gezond of ziek zijt ? » ² Zeker zeer wel gezegd ; want wat God waarlijk verheerlijkt, dat zijn niet onze werken , maar onze onderwerping

(1) *Fiat voluntas tua !*

(2) Deel II, brief 54.

aan Gods wil en welbehagen. Daarom zeide de heilige Franciscus van Sales, dat men God beter dient met te lijden dan met te werken.

Het zal dikwijls gebeuren dat de geneesheeren en de geneesmiddelen ons ontbreken, of wel zal de geneesheer onze ziekte niet leeren kennen; ook daarin moeten wij ons vereenigen met den wil van God, die alles tot ons welzijn beschikt. Men verhaalt van iemand die eene groote godsvrucht had tot den heiligen Thomas van Kantelberg, dat hij ziek zijnde het graf van dien heiligen Aartsbisschop ging bezoeken, om hem de herstelling zijner gezondheid te vragen, en dat hij deze bekwam. In zijn vaderland teruggekeerd zeide hij tot zich zelve: «Maar indien die ziekte mij dienstiger ware ter zaligheid, wat baat mij dan de gezondheid die ik nu geniet?» Getroffen door die gedachte, keerde hij terug naar het graf van den Heiligen, en smeekte hem, God voor hem te vragen wat hem het zaligste was. Na dit gebed herviel hij in zijne ziekte, en was daarover zeer getroost, dewijl hij verzekerd was, dat God het alzo toeliet tot zijn welzijn. Surius ¹ verhaalt insgelijks van eenen blinde dat hij genezen werd door de voorspraak

(1) 6 Febr.

van den heiligen Vedastus, doch daarna vroeg weder blind te mogen worden, indien het gezicht niet dienstig ware voor zijne ziel; hij werd verhoord, en hij werd blind gelijk van te voren. Wanneer wij dan ziek zijn, is het beste noch ziekte noch gezondheid te vragen, maar ons aan Gods wil over te geven, opdat Hij over ons beschikke volgens zijn welbehagen. Verlangten wij nogtans de gezondheid, vragen wij ze dan ten minste met volle onderwerping en onder voorwaarde dat de gezondheid voordeelig zij ter zaligmaking onzer ziel, anders zou ons gebed gebrekkig zijn en onverhoord blijven, omdat God de gebeden die gedaan worden zonder onderwerping aan zijnen wil, niet verhoort.

Ik noem den tijd der ziekte den toetsteen der ziel; want alsdan ontdekt men hoe groot hare deugd is. Wanneer zij die beproeving verdraagt zonder zich te verontrusten, te klagen, of iets te verlangen, maar gehoorzaamt aan geneesheeren en oversten, en daarbij kalm blijft en gansch overgegeven aan Gods wil, dan is dit een teeken, dat zij eenen waren grond van deugd bezit. Maar wat moet men denken van eenen zieke die klaagt dat men te weinig voor hem bezorgd is, dat zijne pijnen onverdraaglijk zijn, dat

de geneesmiddelen niet baten, dat de doctoor onkundig is, en die soms tegen God zelveu mort, alsof Hij hem te hard behandelde? De heilige Bonaventura verhaalt, dat toen de heilige Franciscus op zekeren dag op buitengewone wijze leed, een zijner kloosterlingen die zeer eenvoudig was, hem zeide: « Vader, bid God dat Hij u een weinig zachter behandelde, want het schijnt dat zijne hand u te zeer drukt. » De Heilige, dat hoorende, liet eenen grooten schreeuw en antwoordde: « Hoor, broeder, indien ik niet wist dat gij zoo spreekt uit eenvoudigheid, ik zou u niet meer willen zien, omdat gij Gods oordeelen durft afkeuren. » Daarna, ofschoon zeer zwak en uitgemergeld door de ziekte, wierp hij zich voor zijn bed, en den grond kussende, riep hij uit: « Heer! ik bedank U voor al de smarten die Gij mij overzendt; ik smeek U dat Gij ze nog vermeerdert, indien het U alzo behaagt. Mijn verlangen is dat Gij mij nederdrukt en volstrekt niet spaart; want de vervulling van uwen wil is de grootste troost welke ik in dit leven kan genieten. » ¹

4° Verlies van vrienden.

Wij moeten ons ook nog met volle over-

(1) Leven, h. 14.

geving aan Gods wil onderwerpen bij het verlies van personen die ons voordeelig zijn in tijdelijke of geestelijke zaken. In dit punt begaan de godvruchtige zielen dikwijls groote misslagen, met zich niet, zoo als zij verplicht zijn, aan de beschikkingen der goddelijke Voorzienigheid te onderwerpen. Onze heiligmaking is niet het werk van onze zielbestierders, maar van God. Hij wil dat wij onze ziel door hen laten geleiden, maar wanneer Hij ze ons ontnemt, dan wil Hij oock dat wij, verre van ontevreden te zijn, integendeel ons vertrouwen op zijne goedheid verdubbelen en alzoo tot Hem spreken: Heer! Gij hadt mij dien steun gegeven, en nu ontnemt Gij hem mij: dat altoos uw wil geschiede; maar kom Gij zelf mij nu ter hulp, en leer mij wat ik moet doen om U getrouw te dienen. — Op die wijze moeten wij uit Gods hand alle kruisen aannemen, die Hij ons overzendt. — Maar, zegt gij, die kruisen zijn straffen. — Ik antwoord: De straffen welke God ons in dit leven overzendt, zijn dat geene gunsten en weldaden? Hebben wij Hem beleedigd, dan moeten wij op de eene of andere wijze aan zijne rechtvaardigheid voldoen, het zij in dit of in het ander leven. Laat ons dan dikwijls zeggen met den heiligen Augustinus:

Brand en snijd, o Heer ! spaar mij hier niet, spaar mij maar in de eeuwigheid. ¹ Wij moeten in de smarten van dit leven eene rede zien van vertroosting, naar het voorbeeld van den heiligen man Job, die zeide : « Dit zij mijn troost, dat gij mij het lijden niet spareet. » ² Inderdaad het moet troostelijk voor iemand zijn, die de hel verdiend heeft, te zien dat God hem kastijdt in deze wereld ; want dit moet hem doen betrouwen, dat God hem wil bevrijden van de eeuwige straffen. Laat ons ook, wanneer God ons straft, den hooge priester Heli navolgen, en met hem zeggen : « God is Meester ; dat Hij doe wat Hem behagelijk is. » ³

5° Zielskwellingen.

Men moet zich ook onderwerpen in alles wat de ziel aangaat. God is gewoon eene ziel, welke zich op het geestelijk leven begint toe te leggen, te overladen met vertroosting, ten einde haar geheel en al van de vermaken der wereld te onthechten ; maar zoodra zij genoegzaam in het geestelijk leven geves-

(1) *Hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in æternum parcas.*

(2) *Hæc sit mihi consolatio, ut affligens me dolore non parcat.* Job. 6, 10.

(3) *Dominus est; quod bonum est in oculis suis, faciat.* I Reg. 3, 16.

tigd is, trekt Hij zijne hand van haar af om hare liefde te beproeven, en te zien of zij Hem dient en bemint met getrouwheid, en niet om de gevoelige genoegens, waarmêe de godsvrucht zelfs op aarde beloond wordt.

« Gedurende dit leven, zeide de heilige Theresia, bestaat ons voordeel niet in God op eene gevoelige wijze meer en meer te genieten, maar in zijnen wil te volbrengen.» ¹

En op eene andere plaats: « De liefde Gods bestaat niet in teedere gevoelens, maar in God kloekmoedig en met ootmoed te dienen.» ² En elders: « God beproeft door dorheden en bekoringen degenen die Hem beminnen.» ³ Dat dus de ziel den Heer bedanke, wanneer zij met zijne liefkozingen wordt begunstigd; maar dat zij zich in de dorheden niet aan droefheid en ongeduldigheid overgeve. Hier moet men zeer voorzichtig zijn; want sommige zwakke zielen denken in de dorheden dat God hen verlaten heeft, of dat het geestelijk leven niet voor hen is, en zoo verwaarloozen zij het gèbed, verliczen al wat zij reeds gewonnen hadden.

Er is geen geschikter tijd om de onderwerping aan Gods wil te beoefenen dan den

(1) Leven.

(2) Leven, h. 11.

(3) Ib.

tijd der dorheden. Ik zeg niet dat men aan de berooving van Gods tegenwoordigheid ongevoelig moet zijn. Het kan niet anders, of men moet die berooving gevoelen en daarover klagen, dewijl onze goddelijke Zaligmaker zelf daarover klaagde op het kruis: « Mijn God ! Mijn God ! waarom hebt Gij mij verlaten ? » ¹ Maar hoedanig ook onze verlatenheid zij, wij moeten ons altoos geheel aan Gods wil overgeven. Al de Heiligen hebben die dorheden en kwellingen geleden. « Wat is mijn hart ongevoelig geworden, zeide de heilige Bernardus ; ik vind geen smaak meer in de lezing, geen genoegen in de meditatie, noch in het gebed. » ² De Heiligen hebben meer dorheden dan troost ondervonden. God verleent die voorbijgaande gunsten maar zelden, en wellicht maar aan de zwakke zielen, opdat zij niet blijven stilstaan op den weg der deugd ; maar de genoegens, welke de belooning moeten zijn onzer getrouwheid, wachten ons in den hemel. Deze aarde is eene plaats waar men verdient door het lijden ; de hemel is de plaats der belooning en der vreugde. Hier vandaan dat de Heiligen gedurende hun

(1) Deus meus ! Deus meus ! ut quid dereliquisti me ?
Matth. 27, 46.

(2) In Cant. s. 54.

leven met verlangd en gezocht hebben der gevoeligen ijver, in denwelken men troost geniet, maar den ijver van den geest, in denwelke men lijdt. « Ja, het is veel beter, zeide Pater Avila, met Gods wil in dorheid en in bekoring te leven, dan zonder Gods wil in de verrukking van den geest. » ¹

Ja, zult gij zeggen, indien ik wist dat die mistroostigheid van God kwame, ik zou ze verduelig verdragen; maar hetgeen mij verontrust en kwelt, is de vrees dat zij een gevolg zij mijner zonden en de straf mijner lauwheid. — Nu dan! houd op lauw te zijn en word ijverig. Maar hoe! is het omdat gij in de duisternis leeft, dat gij u wilt veront-rusten, het gebed achterlaten, en zoo uwe kwaal verdubbelen? Veronderstel dat uwe dorheid eene straf zij, gelijk gij zegt, is het dan niet God, die u die straf toezendt? Neemt ze dan aan als eene straf die gij wel verdiend hebt, en onderwerp u aan den wil van God. Bekent gij niet dat gij de hel verdiend hebt? Waarom klaagt gij dan? Verdient gij dat God u trooste? Ach! wees tevreden met de wijze waarop God u behandelt; houd aan met bidden, ga voort op den weg dien gij hebt ingeslagen, en in het vervolg vrees dat uwe klachten voortkomen

(1) Audi fil. c. 26.

uit te weinig ootmoedigheid en uit een gebrek aan overgeving in den wil van God. Die zich op het gebed toelegt, kan er geene grootere vrucht uit trekken, dan zich met Gods wil te vereenigen. Onderwerp u dus en zeg uit den grond des harten: Heer! ik neem die straf aan uit uwe hand, en neem ze aan voor zoo lang het U zal behagen; indien Gij wilt dat ik alzo lijde gedurende de gansche eeuwigheid, ik ben tevreden. — Dusdanig gebed, hoe moeilijk het ook zij, zal u meer helpen dan alle zoete vertroosting.

Ondertusschen, men moet bedenken dat de dorheid niet altoos eene straf is, maar somtijds eene beschikking der Voorzienigheid, om ons grooteren voortgang te doen maken in de deugd en ons in de ootmoedigheid te bewaren. Zoo liet God toe dat de heilige Paulus gekweld werd door onzuivere bekoringen, opdat hij zich over de onwangen gaven niet zou verhoovaardigen. ¹ Al wie het gebed verricht met zoeten troost, doet niets groots. Hij is een vriend die u gaarne gezelschap houdt aan de tafel, doch op den dag der beproeving zal hij niet

(1) Ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meae, angelus Satanae, qui me colaphizat II Cor. 12. 7.

blijven. ¹ Gij houdt niet voor eenen waren vriend, die u alleen aan tafel gezelschap houdt, maar die u in uwe behoeften en zonder zijn eigen voordeel bijstaat. Zoo ook erkent God zijne ware vrienden in de duisternis en in de troosteloosheden. Palladius, in het gebed door eene groote verveling gekweld, ging op zekeren dag den heiligen Macarius bezoeken, die hem dezen raad gaf: « Wanneer de duivel u ingeeft het gebed te verlaten, geef hem tot antwoord: Ik ben tevreden uit liefde tot Jesus-Christus hier te blijven en de muren dezer cel te bewaren. »² Zoo ook moet gij antwoorden, wanneer gij bekoord wordt om het gebed te laten, omdat het u toeschijnt dat gij daarmee uwen tijd verliest; zeg dan: Ik blijf hier, om aan God genoeg te geven. — De heilige Franciscus van Sales zeide, dat ons gebed wel zou verrijcht zijn, wanneer wij daaronder ook niets anders zouden doen dan de verstrooidheid en de bekoringen te verdrijven. Tauler verzekert zelfs dat hij, die volhardt in het gebed niettegenstaande de dorheid die hij ondervindt, eene grootere gratie van God zal bekomen, dan wanneer hij langen tijd

(1) Est amicus socius mensæ, et non permauebit in die necessitatis. Eccli. 6. 10.

(2) Hist. laus. c. 20.

zou gebeden hebben met veel gevoelige devotie. Pater Rodriguez ¹ verhaalt van een godvreezenden man, dat hij gedurende veertig jaren nooit den minsten troost had genoten in het gebed. Maar hij zeide dat hij zich sterker gevoelde op de dagen dat hij het gebed verrichtte, in de oefening van alle deugden, terwijl integendeel, wanneer hij soms het gebed achterliet, hij dien dag eene zoo groote zwakheid ondervond, dat hij tot niets goeds bekwaam was. Volgens den heiligen Bonaventura ² en Gerson ³ zijn er velen die God beter dienen zonder die verlangde ingetogenheid, dan wanneer zij die inderdaad zouden bezitten, omdat zij alsdan zorgvuldiger en ootmoediger leven, daar zij zich anders misschien zouden overgeven aan de hoovaardigheid, en vervolgens aan de lauwheid, in de overtuiging dat zij gevonden hadden wat zij zochten.

Hetgeen gezegd wordt van de dorheden, wordt evenzoo gezegd van de bekoringen. Wij moeten zorgen dat wij de bekoringen vermijden; doch, wil God of laat Hij toe, dat wij bekoord worden tegen het geloof,

(1) Christ, *Volm.* 1. 8. h. 29.

(2) De Prop. *rel.* 1. 2. c. 76.

(3) De Monte *cont.* c. 43.

tegen de zuiverheid of tegen eene andere deugd, dan moeten wij niet klagen, maar ook daarin ons aan den wil van God overgeven. God antwoordde aan den heiligen Paulus, toen deze Hem bad om bevrijd te worden van de bekoringen van onzuiverheid, dat zijne gratie hem genoeg moest zijn. ¹ Zoo moeten ook wij zeggen, wanneer wij zien dat God ons gebed, om van eenige moeilijke bekoring verlost te worden, niet verhoort: Heer! doe of laat toe al wat U behaagt, uwe gratie is mij genoeg; doch help mij opdat ik dezelve nooit verlieze. — Niet de bekoring, maar de toestemming in de bekoring doet ons de goddelijke gratie verliezen. De bekoringen aan dewelke wij wederstaan, dienen om ons ootmoediger te maken, om onze verdiensten te vermeerderen, om ons dikwijler tot God onze toevlucht te doen nemen; zij bewaren ons alzoo van Hem te beleedigen, en doen ons toenemen in zijne heilige liefde

6° De dood.

Wij moeten ons vooral met den wil van God vereenigen ten opzichte van onze dood, het zij voor den tijd, het zij voor de wijze

(1) *Suscipit tibi mea gratia.* II Cor. 12. 9.

die het God zal behagen vast te stellen. De heilige Gertrudis beklom op zekeren dag eenen steilen heuvel, gleed uit en viel in het dal neder. Hare gezellinnen vroegen haar of zij geene vrees had gehad van te sterven zonder Sacramenten. De Heilige antwoordde : « Ik verlang zeer de Sacramenten te ontvangen in mijn laatste uur, maar ik verkies toch datgene wat God wil ; want ik ben overtuigd dat de beste gesteltenis die iemand kan hebben om wel te sterven, is zich aan den wil van God te onderwerpen ; ik verlang dus die dood welke het den Heer zal behagen mij toe te zenden. » ¹ Men leest in de samenspraken van den heiligen Gregorius, ² dat de Vandalen zekeren priester, Sanctulus genaamd, ter dood veroordeeld hadden en hem vergunden zulke dood te sterven die hij verkoos. Maar die heilige man weigerde deze keus te doen en zeide : « Ik ben in Gods handen, en neem de dood aan die Hij zal toelaten, dat gij mij doet sterven ; ik wil geene andere dood dan die. » Deze akte van gelijkvormigheid behaagde zoo zeer aan God, dat toen de barbaren besloten hadden den veroordeelde het hoofd af te slaan, Hij den arm van den beul tegenhield. Bij het zien van zulk een mirakel besloten zij het

(1) Insin. l. 1. c. 11.

(2) h. 3. c. 37.

leven van dien deugdzamen priester te sparen. — Zoo dan, wat de wijze van sterven aangaat, moeten wij gelooven dat die de beste voor ons is, welke God zal bepaald hebben. Laten wij, zoo dikwijls wij aan de dood denken, altoos zeggen: Heer! mits Gij ons zalig maakt, laat ons sterven zoo als het U behaagt.

Eveneens moeten wij ons aan Gods wil overgeven, aangaande het tijdstip onzer dood. Wat is toch de aarde anders dan eene gevangenis, waarin wij moeten lijden en in gevaar verkeereren van God ieder oogenblik te verliezen? Dit deed David uitroepen: Heer! wil toch mijne ziel uit deze droevige gevangenis trekken.¹ — De heilige Theresia was van dezelfde vrees doordrongen en verzuchtte aanhoudend naar de dood, en wanneer zij de klok hoorde slaan, verheugde zij zich bij de gedachte dat weder een uur van haar leven voorbij was, een uur van gevaar God te verliezen. Pater Avila zegt, dat alwie tamelijk wel bereid is, de dood verlangen moet, om het gevaar waarin men leeft de goddelijke gratie te verliezen. En inderdaad, wat kan er kostbaarder voor ons zijn en wat mogen wij meer verlangen, dan door eene goede dood de

(1) Educ de custodia animam meam. Ps. 141. 8.

verzekering te bekomen dat wij de vriendschap van God niet meer kunnen verliezen? — Maar, zegt gij, ik heb nog niets gedaan, niets voor mijne ziel gewonnen? — Maar, indien God wil dat gij nu zoudt sterven, wat zoudt gij dan doen met uw leven tegen zijnen wil te verlengen? en wie weet, of gij later die goede dood zoudt sterven waarop gij nu moogt hopen? wie weet of gij niet zoudt van wil veranderen, in andere zonden vallen en u verdoemen? Wat zeker is, gij zoudt niet kunnen leven, zonder nieuwe, ten minste dagelijksche zonden te bedrijven; dit beleet de heilige Bernardus al zuchtende. Waarom, riep hij uit, waarom verlangen wij dit leven, waarin wij meer zondigen, naarmate wij langer leven? ¹ Nu, het is zeker dat eene enkele dagelijksche zonde aan God meer mishaagt dan alle goede werken, die wij zouden kunnen verrichten, Hem welgevallig kunnen zijn.

Ik zeg meer: hij die den hemel weinig verlangt, bewijst daardoor dat hij God weinig lief heeft. Wanneer men bemint, verlangt men naar de tegenwoordigheid van den persoon dien men bemint; maar wij kunnen God niet zien zonder deze aarde te verlaten;

(1) *Cur vitam istam desideramus, in qua, quanto amplius vivimus, tanto plus peccamus?* Med. c. 2.

daarom hebben alle Heiligen zoo vurig naar de dood verlangd, om het aanschijn van hunnen beminden God te gaan genieten. Dusdanig waren de gevoelens van eenen heiligen Augustinus, die uitriep: « Ach, dat ik sterve, opdat ik U aanschouwe ! » ¹ van eenen heiligen Paulus: « Ik verlang ontbonden te worden en met Christus te wezen, » ² van David: « Wanneer zal ik komen en verschijnen voor het aanschijn van God? » ³ Dusdanig waren de verzuchtingen van al de zielen die brandden van liefde tot God. Zekere schrijver verhaalt dat een edelman, op zekeren dag ter jacht gaande, in een bosch een man hoorde zingen met eene zonderling zoete stem. De jager naderde en zag eenen armen melaatsche, half verteerd door de ziekte. Hij vroeg of hij dien man was, die zong. — Ja, mijn broeder, antwoordde de eremijt, ik ben het. — Maar hoe kunt gij zoo vroolijk zijn, met die smarten die u het leven gaan benemen? — O de rede hiervan is dat er tusschen God en mij geene andere scheiding meer is, dan deze muur van slijk, dit ellendig lichaam dat mij nog hier beneden houdt; wanneer

(1) *Eia moriar, ut te videam.*

(2) *Desiderium habens dissolvi, et esse cum Christo.* Phil. 1. 23.

(3) *Quando veniam et appareo ante faciem Dei!* Ps. 41. 3.

ik daarvan zal verlost zijn, dan zal ik mijnen God gaan genieten; nu, ik zie dat het alle dagen vermindert en in stukken valt, en dit maakt mij vroolijk en doet mij zingen.

7° Geestelijke voordeelen.

Eindelijk de gelijkvormigheid van onzen wil met dien van God moet zich uitstrekken tot de graden van gratie en glorie, waarnaar wij mogen trachten. Wij moeten zonder twijfel de glorie van God hoog schatten, maar nog hooger zijnen wil. Wij moeten verlangen Hem meer te beminnen dan de Serafijnen, doch wij moeten geenen hooger graden van liefde willen, dan dien de Heer besloten heeft ons te geven. Hoor wat Pater Avila desaangaande zegt: «Ik geloof niet dat er onder al de Heiligen één is, die niet verlangd heeft beter te zijn dan hij was; doch dit verlangen benam hun den vrede niet, omdat het voortkwam uit liefde tot God en niet uit eigenliefde; zij waren altoos vergenoegd met hetgeen God hun schonk, hoe weinig het ook was, overtuigd dat er meer ware liefde bestaat in tevreden te zijn met hetgeen God geeft, dan in te verlangen om veel te bezitten.» Dit wil zeggen, gelijk Pater Rodriguez ¹ verklaart, dat wij alle

(1) Christ. volm. 1. 8. 30.

moeite moeten aanwenden om tot de volmaaktheid te komen, zonder ooit te verflauwen onder die ijdele voorwendsels, die de traagheid en de laauwheid ingeven, zoo als : God moet mij de gratie geven om voortgang te doen ; meer kan ik niet doen. — indien wij, niettegenstaande de zorg die wij nemen, in eenige fout vallen, dan moeten wij daarom ons niet verontrusten, noch ophouden ons te vereenigen met den wil van God, die deze fout heeft toegelaten ; maar zonder den moed te verliezen, moeten wij terstond opstaan, en doordringen van een ootmoedig berouw aan God eene sterkere gratie vragen, en daarna onzen weg voortzetten. Evenzoo, ofschoon wij mogen verlangen, dat God ons in den hemel verheffe tot in het koor der Serafijnen, niet om meer glorie te hebben, maar om meer glorie aan God te geven, en Hem volmaakter te beminnen, nogtans moeten wij ons aan zijnen heiligen wil overgeven, en ons tevreden stellen met den graad van glorie en liefde, welken Hij zich in zijne barmhartigheid zal gewaardigen ons te geven.

Het zou eene merkelijke fout zijn, de gaven van het bovennatuurlijk gebed te verlangen, voornamelijk geestverrukkingen, visioenen en openbaringen : zelfs zeggen de

meesters van het geestelijk leven, dat de zielen die met dergelijke gratiën worden begunstigd, God moeten bidden dat Hij ze wegneme, om Hem te beminnen alleen uit kracht van het geloof, hetgeen het zekerste is. Vele Heiligen zijn tot de volmaaktheid gekomen zonder die buitengewone gunsten; de deugden alleen brengen de zielen tot de heiligheid, en voornamelijk de gelijkvormigheid met den wil van God. En zoo het God niet behaagt ons tot een verhevenen graad van volmaaktheid en glorie te verheffen, laten wij ons in alles met zijnen heiligen wil vereenigen, Hem biddende dat Hij ons ten minste door zijne barmhartigheid gelieve zalig te maken. Wanneer wij zoo handelen, dan zal de belooning welke wij van zijne goedheid zullen ontvangen, niet gering zijn, want onze goede God bemint boven alles de zielen die in zijnen wil berusten.

VI.

BESLUIT.

In een woord, wij moeten alle dingen die ons overkomen, of die ons nog zullen over-

komen, beschouwen als komende uit de hand van God. In al onze handelingen moeten wij alleen bedoelen Gods wil te volbrengen, en daarom niets doen dan omdat God het wil. Om met zekerheid op dien weg voort te gaan, is het noodig dat wij ons door onze Oversten laten geleiden voor het uitwendige, en door onze zielbestierders voor het inwendige, om door hen te vernemen wat God van ons wil, vast betrouwende op de woorden van Jesus-Christus, die gezegd heeft: « Die u hoort, hoort mij. » ¹ — Laten wij ons vooral daarop toeleggen dat wij God dienen op de plaats en op de wijze, dat Hij door ons wil gediend worden. Ik zeg dit, opdat wij de fout vermijden van degenen die hunnen tijd verliezen in zich te verzadigen met ijdele inbeeldingen, zoo als deze: O, ware ik in eene wildernis, ware ik in een klooster, ware ik in eene plaats buiten dit huis, verre van deze bloedverwanten of van dit gezelschap, ik zou heilig leven, boetplegingen doen, vele gebeden verrichten. — Men zegt altoos: Ik zou..., ik zou..., — maar intusschen wil men niet met gelatenheid het kruis dragen, welk God toezendt, men wandelt niet op den weg op welken God wil dat men wandele, en zoo, verre van

(1) Qui vos audit, me audit, Luc. 10. 16.

zich te heiligen, gaat men van kwaad tot erger. — Die ijdele begeerten zijn dikwijls bekoringen van den duivel, omdat zij strijdig zijn met den wil van God; daarom moeten wij ze verdrijven en ons beijveren om God te dienen op den weg dien zijne Voorzienigheid ons heeft voorgeschreven. Met zijnen wil te doen, zullen wij zeker heilig worden, in welken staat ook God ons moge plaatsen. Laten wij derhalve nooit iets willen, dan hetgeen God wil; wanneer wij zoe handelen, dan zal Hij ons aan zijn hart drukken. Te dien einde moeten wij ons eenige plaatsen uit de Heilige Schrift eigen maken, welke ons aansporen om ons meer en meer met den goddelijken wil te vereenigen; bij voorbeeld: « Heer! wat wilt Gij dat ik doe? » ¹ Mijn God! leer mij uwen wil kennen, ik ben bereid dien in alles te volbrengen. — « Ik ben de uwe, maak mij zalig. » ² Ik behoer mij zelven niet meer toe, maar U, o Heer! beschik over mij volgens uw welbehagen. — Wanneer een buitengewoon zwaar leed ons treft, zoo als de dood onzer bloedverwanten, het verlies onzer goederen, en andere dergelijke rampen, zeggen wij dan met onzen goddelijken Zalig-

(1) Domine, quid me vis facere? Act. 9, 6.

(2) Tuus sum ego, salvum me fac. Ps. 118: 94.

maker : « Ja, mijn God en mijn Vader ! dat het alzoo geschiede, omdat het zoo aan U behaagd heeft ! » ¹ — Houden wij ons vooral aan het gebed, welk Jesus-Christus ons geleerd heeft : « Uw wil geschiede op de aarde als in den hemel. » ² De Heer beval op zekeren dag aan de heilige Catharina van Genua, van telkens zij het *Onze Vader* bad, op die woorden bijzonder te letten, God de gratie vragende van zijnen heiligen wil zoo volmaaktelijk te volbrengen, als de Heiligen in den hemel. Laat ons ook zoo doen en wij zullen zeker heilig worden.

**BEMIND EN GELOEFD ZIJ ALTIJD DE GODDELIJKE
WIL EN DE GELUKZALIGE EN ONBEVLEKTE
MAAGD MARIA !**

(1) Ita, Pater ! quoniam sic fuit placitum ante te. Matth. 11. 26.

(2) Fiat voluntas tua, sicut in cœlo et in terra.

BIJVOEGSEL.

GELIJKVORMIGHEID MET GODS WIL.

Voornemens van den heiligen Alphonsus.

1. O goede Jesus! iedere maal dat ik zal zeggen: *Benedictus Deus! God zij geloofd!* of: *Fiat voluntas Dei, Gods wil geschiede!*— wil ik daardoor verstaan, dat ik gaarne wil aanvaarden al wat Gij jegens mij vastgesteld hebt voor den tijd en voor de eeuwigheid.

2. Ik wil geene andere bedieningen, geene andere talenten, geene andere woning, geene andere kleeding, geen ander voedsel, noch andere gezondheid, dan die aan God behaagt en Gij voor mij hebt bepaald. Indien Gij niet wilt dat mijne zaken gelukken, indien Gij wilt dat mijne ondernemingen verijdeld worden, dat mijne rechtsgedingen slecht uitvallen, dat men mij ontneme wat ik bezit, ik wil al wat gij wilt.

3. Wilt Gij dat ik veracht worde of kwalijk gezien, dat aan anderen de voorkeur worde gegeven, dat ik gelasterd en slecht behandeld worde, zelfs door hen die mij het dierbaarste waren? Ik wil het ook.

4. Wilt Gij dat ik tot de uiterste armoede gebracht, uit mijn vaderland verbannen, in eenen kerker opgesloten worde en in gedurige benauwdheid leve ?

Ik wil het ook zoo.

5. Wilt Gij, dat ik altoos ziek zij, met wonden bedekt, kreupel, bedlegerig, van allen verlaten, ik wil het gelijk Gij het wilt, en voor al den tijd dat Gij het wilt ; ik laat mijn leven geheel in uwe handen over, ik aanvaard de dood, gelijk Gij ze voor mij bepaald hebt ; en zoo ook aanvaard ik de dood mijner ouders, mijner vrienden en van allen die Gij zelf wilt.

6. Ik wil ook nog al wat Gij wilt aangaande mijnen voortgang in de deugd. Ik verlang U te beminnen in dit leven uit al mijne krachten, en U in den hemel te gaan beminnen gelijk de Serafijnen ; maar zelfs hierin is mijn wil met den Uwen vereenigd.

Wilt Gij dat ik slechts één graad liefde, gratie en glorie hebbe, ik vraag niets meer, dewijl Gij het alzo wilt. Ik schat de vervulling van uwen wil hooger dan alle goed dat ik zou kunnen bekomen.

In één woord, o mijn God ! beschik over mij en over al wat mij aangaat, gelijk het U behaagt, zonder op mijnen wil te letten, dewijl ik niets anders wil, dan wat Gij wilt :

het zij Gij mij op eene harde of zachte wijze behandelt, op eene wijze die gelijkvormig is of strijdig met mijnen wil, ik neem het aan en omhels het, dewijl mij dit alles van U wordt toegezonden.

7. Eindelijk, o goede Jesus ! aanvaard ik op eene gansch bijzondere wijze de dood en al de kwellingen die haar zullen vergezellen, op de plaats die Gij wilt en in den tijd dien Gij wilt.

Ik vereenig mijne dood met de uwe, o mijn goede Zaligmaker ! en ik offer ze U op tot teeken der liefde die ik U toedraag.

Ik wil sterven om U te behagen en om uwen heiligen wil te volbrengen. *

* Vie de S. Alphonse par le Cardinal Villecourt, IV, 53.

Imprimatur.

Leodii, 16 Aprilis 1877.

+ VICTOR JOS. EPISC. GERREN.

BLADWIJZER.

I.	Uitmuntendheid dezer deugd.	3
II.	Gelijkvormigheid in alles.	15
III.	Geluk der volmaakte gelijkvormig- heid.	19
IV.	God wil alleenlijk ons geluk.	26
V.	Gelegenheden in dewelke men de overgeving in Gods wil moet beoe- fenen.	
	1 ^o Gewone voorvallen.	52
	2 ^o Natuurlijke gebreken.	54
	3 ^o Ziekten.	55
	4 ^o Verlies van vrienden.	41
	5 ^o Zielskwellingen.	43
	6 ^o De dood.	50
	7 ^o Geestelijke voordeelen.	55
VI.	Besluit	57

Bijvoegsel.

Gelijkvormigheid met Gods wil. — Voor- nemens van den H. Alphonsus.	61
--	----

3

9
6

2
4
55

41
43
50
55
57

61

